

Sygn. akt D/OSD/1/18

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okrękowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
wydane dnia [REDAKTOWANE] w Szczecinie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okrękowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
w składzie:

Elżbieta Grzybkowska – Przewodniczący
Renata Huninik – Sędzia
Patrycja Szalkiewicz – Sędzia sprawozdawca

Protokolant: Dominika Wojtas

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Ewy Kuncer-Miształ

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu [REDAKTOWANE]
i [REDAKTOWANE] r. w [REDAKTOWANE] sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] synowi [REDAKTOWANE] urodzonemu [REDAKTOWANE], zamieszkałemu w
[REDAKTOWANE] wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okrękowej Izby
Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] pod numerem [REDAKTOWANE]

Obwinionemu o to, że:

w okresie pomiędzy [REDAKTOWANE] w Szczecinie, będąc pełnomocnikiem z
wyboru [REDAKTOWANE] w sprawie z
powództwa [REDAKTOWANE] uznanie
czynności prawnej za bezskuteczną, zawisłej przed Sądem Okręgowym w [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE], nie wykonał zarządzenia tego Sądu z [REDAKTOWANE] w
przedmiocie wskazania, jakie jest aktualne stanowisko powoda w zakresie żądania
powództwa w związku z modyfikacjami żądania zgłoszonymi w tym postępowaniu, wskutek
czego postępowanie w sprawie w [REDAKTOWANE] zostało zawieszone, a następnie umorzone
postanowieniem Sądu z [REDAKTOWANE], które stało się prawomocne w dn. [REDAKTOWANE]

tj. zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dn. 06.07.1982 r o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dn. 28.11.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dn. 22.11.2014 w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

o r z e k a:

- 1) uznać Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o ukaranie tj. czynu z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dn. 06.07.1982 r o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dn. 28.11.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dn. 22.11.2014 w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

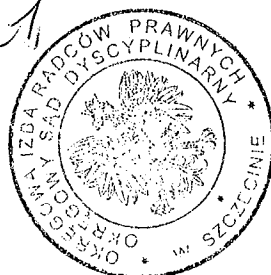
i wymierza za ten czyn karę nagany;

- 2) kosztami postępowania w kwocie [REDAKTOWANE] na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie Sąd obciąża radcę prawnego [REDAKTOWANE]

Renata Huninik

Elżbieta Grzybkowska

Patrycja Szalkiewicz

UZASADNIENIE

Wnioskier [REDAKTOWANE]: Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie, wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawemu [REDAKTOWANE] u, zarzucając, że:

w okresie pomiędzy [REDAKTOWANE] 5 r. a dn. [REDAKTOWANE] r. [REDAKTOWANE] nie, będąc pełnomocnikiem z wyboru [REDAKTOWANE] w sprawie z powództwa [REDAKTOWANE] o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, zawieszony przed Sądem Okręgowym w [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] nie wykonał zarządzenia tego Sądu z [REDAKTOWANE] w przedmiocie wskazana, jakie jest aktualne stanowisko powoda w zakresie żądania powództwa w związku z modyfikacjami żądania zgłoszonymi w tym postępowaniu, wskutek czego postępowanie w sprawie [REDAKTOWANE] zostało zawieszony, a następnie umorzony postanowieniem Sądu z dn. [REDAKTOWANE] które stało się prawomocne w [REDAKTOWANE] r., tj. zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dn. 06.07.1982 r. o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dn. 28.11.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dn. 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sprawa dyscyplinarna została wywołana skargą [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] r., która złożyła wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE] w związku z naruszeniem przez radcę prawnego obowiązków zawodowych w trakcie świadczenia pomocy prawnej na rzecz [REDAKTOWANE] co w konsekwencji doprowadziło do przepadku na szkodę [REDAKTOWANE] opłaty od pozwu w kwocie [REDAKTOWANE] zł w sprawie sygn. [REDAKTOWANE] prowadzonej przed [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] oraz przedawnienia roszczenia.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dane zebrane w toku dochodzenia uzasadniły w sposób dostateczny podejrzenie, że radca prawny [REDAKTOWANE] dopuścił się popełnienia zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał we wniosku o ukaranie, iż zebrany w toku dochodzenia materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że radca prawny [REDAKTOWANE] nie dotrzymał profesjonalizmu wymaganego od radców prawnych.

W uzasadnieniu wniosku o ukaranie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, iż okolicznością niesporną w niniejszej sprawie jest fakt, że obwiniony nie wykonał zobowiązania Sądu [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] - ani w 7-dniowym terminie wyznaczonym przez Sąd, ani po jego upływie, nie wykonał tego zobowiązania również w okresie zawieszony od dnia [REDAKTOWANE] postępowania ani też w dniu [REDAKTOWANE] r., składając wniosek o podjęcie zawieszony postępowania w sprawie. W toku dochodzenia nie ustalono żadnych przeszkód, jakie mogły leż u podstaw niewykonania zobowiązania przez radcę prawnego.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, obwiniony winien był liczyć się z tym, że jego pasywne zachowanie może doprowadzić do negatywnych skutków w postaci umorzenia postępowania. Możliwość przewidzenia tego skutku nie wykraczała poza ramy ogólnej wiedzy prawniczej oraz działania z najwyższą starannością, jakie na radcę prawnego nakłada art. 3 ust. 2 ustawy z dn. 06.07.1982 r. o radcach prawnych. Zgodnie z tym przepisem radca prawny wykonuje

zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego zarówno wobec klienta, jak i wobec sądu. Niezależnie od uchybienia obowiązkowi radcy prawnego względem klienta, obwiniony uchybił również obowiązkowi radcy prawnego wobec sądu. Jak wskazał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, jeżeli radca prawny nie zgadzał się ze stanowiskiem Sądu co do konieczności sprecyzowania na konkretnym etapie postępowania żądania pozwu oraz wykonania pozostałych zobowiązań nałożonych przez Sąd w zobowiązaniu z dn. [REDAKTOWANE], to kierując się nawet przeciętną starannością, winien był zakomunikować swoje stanowisko Sądowi, nie zaś pozostawić zarządzenie Sądu bez jakiegokolwiek reakcji. Ocena radcy prawnego (wyrażona w odpowiedzi na wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego), że żądania pozwu były sformułowane w sposób jednoznaczny, zaś zobowiązanie Sądu „nie miało jakiegokolwiek uzasadnienia” nie zwalniała go z dochowania przeciętnej miary staranności nakazującej analizę, dlaczego sąd nałożył na pełnomocnika zobowiązanie, treści tego zobowiązania, a także skutków niewykonania zobowiązania. Niczym nieuzasadnione pozostawianie radcy prawnego w przekonaniu o „bezzasadności” zobowiązania, ocenić należy jako brak należytej staranności i dbałości o interesy strony, którą reprezentował.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, nie podzielił również linii obrony obwinionego, zmierzającej do merytorycznego zakwestionowania stanowiska sądów obu instancji w zakresie obowiązku sądów badania istnienia podstaw zawieszenia postępowania przed umorzeniem postępowania na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. z przyczyn określonych w art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, iż profesjonalny pełnomocnik, mając na względzie istniejące rozbieżności w orzecznictwie winien był liczyć się z tym, że niewykonanie przez niego zobowiązania, czego skutkiem było zawieszenie postępowania w sprawie oraz upływ roku od zawieszenia postępowania, pomimo zgłoszenia wniosku o podjęcie zawieszono postępowania, może skutkować umorzeniem postępowania sądowego bez badania przez sąd I instancji, a następnie sąd odwoławczy, przyczyn zawieszenia postępowania. Po wtóre, nie jest przedmiotem postępowania dyscyplinarnego ocena merytoryczna rozstrzygnięć sądów. Przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest, stosownie do treści art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, postępowanie radcy prawnego w zakresie jego zgodności z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź ewentualnego naruszenia obowiązków zawodowych przez radcę prawnego. Uchybienie przez obwinionego podstawowym obowiązkowi zawodowym nie może być również oceniane (umniejszone) poprzez pryzmat decyzji pokrzywdzonej o niewnoszenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej.

W przedmiotowej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu [REDAKTOWANE] r. do Sądu [REDAKTOWANE] został wniesiony pozew [REDAKTOWANE] przeciwko [REDAKTOWANE] o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

Powód domagał się w pozwie uznania za bezskuteczne w stosunku do niego czynności prawnych w postaci:

- 1) umowy darowizny zawartej w dn. [REDAKTOWANE] na mocy której [REDAKTOWANE] darował swojemu synowi [REDAKTOWANE] udział wynoszący 1/2 części zabudowanej nieruchomości gruntowej składającej się z działek nr [REDAKTOWANE], dla której Sąd [REDAKTOWANE] prowadzi [REDAKTOWANE] — do wysokości wierzytelności przysługującej powódce,
- 2) umowy darowizny zawartej w dn. [REDAKTOWANE] r., na mocy której [REDAKTOWANE] darował swojemu synowi [REDAKTOWANE] udział wynoszący [REDAKTOWANE] w nieruchomości gruntowej położonej w [REDAKTOWANE] składającej się z działek gruntu [REDAKTOWANE] dla której S [REDAKTOWANE] prowadzi [REDAKTOWANE] — do wysokości wierzytelności przysługującej powódce.

Wartość przedmiotu sporu została określona na kwotę [REDAKTOWANO]. Wierzytelność w tej wysokości, jak wynikało z uzasadnienia pozwu, została zasądzona od [REDAKTOWANO] na rzecz powoda wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10.10.2005 r. sygn. VIII GC 539/03 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia [REDAKTOWANO]. Powód był reprezentowany przez radcę prawnego [REDAKTOWANO]. Sprawa była prowadzona pod sygn. [REDAKTOWANO].

Dowód:

- pozew z dnia [REDAKTOWANO] r. - k. 18-27
- pełnomocnictwo z dnia [REDAKTOWANO] - k.28

Postanowieniem z dnia [REDAKTOWANO] Sąd [REDAKTOWANO], po rozparzeniu wniosku o zabezpieczenie powództwa zawartego w pozwie, uziemił powodowi zabezpieczenia roszczenia poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania udziałów [REDAKTOWANO] w nieruchomościach opisanych w pozwie. Zobowiązaniem z dnia [REDAKTOWANO]. Sąd wezwał powoda do dokładnego określenia żądania tj. wskazania konkretnej kwoty stanowiącej wysokość wierzytelności przysługującej powodowi.

Żądanie pozwu było przez powoda wielokrotnie modyfikowane:

- 1) na rozprawie w dn. [REDAKTOWANO] r. pełnomocnik powoda — substytut radcy prawnego [REDAKTOWANO] aplikant radcowski [REDAKTOWANO] cofnął powództwo w części dotyczącej udziału do 1/2 części w prawie własności nieruchomości położonej w [REDAKTOWANO] na co pozwany wyraził zgodę,
- 2) w piśmie przygotowanym z dnia [REDAKTOWANO] r. pełnomocnik powoda radca prawny [REDAKTOWANO] zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że w dalszym ciągu wnosił o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda czynności prawnej w postaci umowy darowizny zawartej w dniu [REDAKTOWANO], na mocy której [REDAKTOWANO] darował swojemu synowi [REDAKTOWANO] udział wynoszący [REDAKTOWANO] części nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości [REDAKTOWANO] składającej się z działek gruntu nr [REDAKTOWANO] dla której Sąd [REDAKTOWANO] prowadzi [REDAKTOWANO] ewentualnie o uznanie za nieważną tej czynności prawnej,
- 3) w załączniku z dnia [REDAKTOWANO] do „protokołu rozprawy przeprowadzonej w dniu [REDAKTOWANO] złożonym na rozprawie w dniu [REDAKTOWANO]”, substytut pełnomocnika powoda aplikant radcowski [REDAKTOWANO] zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że w dalszym ciągu wnosił o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda czynności prawnej w postaci umowy darowizny zawartej w dn. [REDAKTOWANO], na mocy której [REDAKTOWANO] darował swojemu synowi [REDAKTOWANO] udział wynoszący [REDAKTOWANO] nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości [REDAKTOWANO] składającej się z działek gruntu nr [REDAKTOWANO] dla której Sąd [REDAKTOWANO] prowadzi [REDAKTOWANO] ewentualnie o uznanie za nieważną tej czynności prawnej, ewentualnie ustalenie przez Sąd, że w wyniku tej czynności prawnej nie doszło do przejścia na [REDAKTOWANO] udziału wynoszącego [REDAKTOWANO] części opisanej nieruchomości,
- 4) na rozprawie w dniu [REDAKTOWANO] substytut pełnomocnika powoda aplikant radcowski [REDAKTOWANO] zgłosił do protokołu drugie żądanie ewentualne tj. o ustalenie, że w wyniku czynności prawnej — umowy darowizny z [REDAKTOWANO] zawartej pomiędzy [REDAKTOWANO] a [REDAKTOWANO] nie doszło do przejścia na rzecz [REDAKTOWANO] udziału do [REDAKTOWANO] prawie własności nieruchomości gruntowej położonej w [REDAKTOWANO] gmina [REDAKTOWANO] stanowiącej działkę [REDAKTOWANO] obecnie [REDAKTOWANO]

Dowód:

- zobowiązanie SO w [REDACTED] z dnia [REDACTED] r. - k. 30
- protokół rozprawy z dn. [REDACTED]: - k. 35-36
- pismo przygotowawcze powoda z dnia 19 [REDACTED]: k. 37-45
- załącznik do protokołu rozprawy z dnia [REDACTED] - k. 49-51
- protokół z rozprawy w dniu [REDACTED] r. - k. 52-53

Niniejsze postępowanie było również wielokrotnie zawieszane.

Na rozprawie w dniu [REDACTED] r. pełnomocnik pozwanego [REDACTED] wniósł o zawieszenie postępowania z uwagi na planowaną spłatę długu [REDACTED] wobec powodowej [REDACTED] co miało nastąpić do końca [REDACTED]. Powód, reprezentowany na tej rozprawie przez substytutę pełnomocnika powoda, aplikanta radcowskiego, poparł wniosek o zawieszenie postępowania. Postanowieniem z dnia [REDACTED] Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 178 k.p.c. Składanie kolejnych wniosków o zawieszenie postępowania radca prawny [REDACTED] uzasadniał pokrzywdzonej ogłoszeniem upadłości [REDACTED] toczącym się postępowaniem upadłościowym. W sytuacji bowiem zakończenia postępowania wyrokiem uwzględniającym powództwo, pojawiłaby się możliwość prowadzenia postępowania egzekucyjnego wobec [REDACTED] z nieruchomości [REDACTED] związku jednak z ogłoszeniem upadłości dłużnika, nie było możliwym prowadzenie postępowania z nieruchomości do niego należących.

Dowód:

- protokół z rozprawy z dn. [REDACTED] - k. 69
- postanowienie o zawieszeniu postępowania z dn. [REDACTED]: - k.70
- zeznania [REDACTED] - k. 157-160, k. 427-430

W dniu [REDACTED] Sąd [REDACTED] w S [REDACTED] na wniosek [REDACTED] [REDACTED] w [REDACTED] i [REDACTED] w [REDACTED] ogłosił upadłość [REDACTED] obejmującą likwidację majątku dłużnika. Prowadzone wobec R [REDACTED] postępowania egzekucyjne z wniosku pokrzywdzonej zostały umorzone. Wierzytelności [REDACTED] w [REDACTED] została uznana na liście wierzytelności w kwocie [REDACTED] w kategorii [REDACTED] i [REDACTED] w kategorii [REDACTED] oraz w kwocie [REDACTED] — łącznie [REDACTED]. Zgłoszone wierzytelności zabezpieczone są: 1) hipoteką przymusową do kwot [REDACTED] ustanowiona na nieruchomości, dla której Sąd [REDACTED] prowadzi KW [REDACTED] 2) hipoteką przymusową do kwoty [REDACTED] zł ustanowioną na nieruchomości, dla której Sąd [REDACTED] prowadzi KW [REDACTED]. W postępowaniu upadłościowym [REDACTED] kwota uznanych wierzytelności wyniosła łącznie [REDACTED] w tym w kategorii [REDACTED] w kategorii [REDACTED]. Wierzytelności te są zabezpieczone przede wszystkim hipotekami ustanowionymi na tych samych nieruchomościach, co wierzytelności [REDACTED]. Według informacji syndyka masy upadłości [REDACTED] na dzień [REDACTED] r. oprócz oddzielnych planów spłaty wierzycieli zabezpieczonych hipotekami, sporządzony został jeden częściowy plan podziału. Do podziału została przeznaczona kwota [REDACTED] co pozwoliło na zaspokojenie wierzytelności uznanych w trzeciej kategorii w [REDACTED]. W tej kategorii nadal niezaspokojona pozostaje kwota [REDACTED] zł. Pokrzywdzona nie była ujęta w planach podziału sum uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości oraz częściowym planie podziału. Mając na uwadze wartość pozostałych w masie składników majątkowych syndyk nie przewiduje możliwości jakiegokolwiek zaspokojenia wierzytelności uznanych w [REDACTED] kategorii. Oznacza to, że wierzytelności [REDACTED], uznane w kategorii [REDACTED] nie zostaną w ogóle zaspokojone.

Dowód:

- postanowienie z dnia 1 [redacted], sygn. [redacted]
- listy wierzytelności w postępowaniu upadłościowym [redacted]
- sygn. [redacted]
- pismo syndyka masy upadłości [redacted] z dnia [redacted]
- zeznania [redacted]

Pismem z dnia [redacted] r. radca prawny [redacted] wniósł o podjęcie zawieszono postępowania. Postanowieniem z dnia [redacted] r. Sąd podjął zawieszono postępowanie. Postanowieniem - wydanym na rozprawie w dniu [redacted] r., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w zakresie żądania uznania za bezskuteczną czynności prawnej dotyczącej nieruchomości położonej w [redacted] pkt 1 pozwu).

Na rozprawie w dniu [redacted] r. [redacted] będący pełnomocnikiem [redacted] wyjaśnił, że [redacted] i [redacted] prostowali sporną umowę darowizny w taki sposób, że m.in. zmieniono wysokość udziałów będących przedmiotem umowy z [redacted] na [redacted]. Syndyk tę czynność zakwestionował jako dokonaną bez jego zgody, w następstwie czego strony dokonały „darowizny zwrotnej” na mocy której do masy upadłości wrócił udział [redacted] [redacted] pozostał właścicielem udziału wynoszącego [redacted] części, czego syndyk nie kwestionował.

Na wniosek radcy prawnego [redacted] sąd ponownie zawiesił postępowanie na podstawie art. 178 k.p.c.

Dowód:

- postanowienie o zawieszeniu postępowania z dnia [redacted] 76
- protokół z rozprawy w dniu [redacted]. - k. 78-79

Postępowanie zostało podjęte ponownie w dniu 1 [redacted] r. na wniosek radcy prawnego [redacted]. Zarządzeniem z tej samej daty, wykonanym w dniu [redacted] r., sąd zobowiązał r.pr. [redacted] do złożenia w terminie 7 dni pisma procesowego, w którym wskaże, jakie jest aktualne stanowisko powoda w związku z modyfikacjami żądania zgłoszonego w postępowaniu, w tym do precyzyjnego wskazania, jakiego udziału jakiej nieruchomości dotyczy żądanie uznania umowy darowizny za bezskuteczną, ewentualnie nieważną, ewentualnie co jest przedmiotem powództwa o ustalenie, a ponadto do określenia wierzytelności, w związku z którą zostało skierowane powództwo w trybie skargi paulińskiej. W sytuacji zaś gdyby powód podtrzymał powództwo o ustalenie nieważności umowy jako powództwo ewentualne, sąd zobowiązał r.pr. [redacted] do złożenia odpisów pism z [redacted]: i [redacted] r., celem ich doręczenia [redacted] jako dopozwanemu w sprawie w związku ze współuczestnictwem koniecznym zachodzącym po stronie pozwanej oraz poinformował o rygorze zawieszenia postępowania w przypadku niewykonania zobowiązania. Zobowiązanie zostało doręczone radcy prawnemu [redacted] i w dniu [redacted] r. Radca prawny nie wykonał zobowiązania, w związku z czym sąd postanowieniem z dnia 0 [redacted] r. zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. W uzasadnieniu postanowienia sąd wskazał, że powód wielokrotnie w toku postępowania modyfikował żądanie domagając się z jednej strony ochrony, jaką daje przepis art. 527 k.p.c., z drugiej formułując żądanie ewentualne w postaci powództwa o ustalenie nieważności umowy. Obydwa zgłoszone żądania nie zostały przez powoda doprecyzowane. W przypadku skargi paulińskiej powód nie wskazał jakiego udziału jakiej nieruchomości dotyczy żądanie uznania umowy darowizny za bezskuteczną, podobnie jak w przypadku żądania uznania tej umowy za nieważną. Dodatkowo, w przypadku podtrzymania powództwa ewentualnego o ustalenie nieważności umowy powód nie złożył odpisów wszystkich pism procesowych (wymienionych w zarządzeniu), celem ich doręczenia [redacted] jako dopozwanemu w sprawie w związku ze współuczestnictwem koniecznym zachodzącym po stronie pozwanej. Sąd uznał, że brak stanowiska

powoda co do tego, jakie roszczenia są przedmiotem postępowania, uniemożliwia nadanie biegu sprawie. Ewolucja stanowiska powoda, od dnia [REDAKTOWANO] r., wymagała zdaniem sądu uporządkowania i wyartykułowania przez powoda, co jest przedmiotem jego żądań względem pozwanego. Sąd stwierdził, że jakkolwiek powód jest dysponentem procesu i decyduje o jego przedmiocie i zakresie dochodzonego świadczenia, nie mniej jednak ów przedmiot, zakres postępowania, w tym osobowy, musi być wiadomy nie tylko powodowi, ale również sądowi.

Postanowienie z dnia [REDAKTOWANO] o zawieszeniu postępowania zostało doręczone r.pr. [REDAKTOWANO] w dniu [REDAKTOWANO] r. Radca prawny poinformował pokrzywdzoną o takcie zawieszenia postępowania na kolejny rok. W tym czasie pomiędzy obwinionym a pokrzywdzoną nie były prowadzone rozmowy na temat zawieszono postępowania. Radca prawny uzasadniał składanie kolejnych wniosków o zawieszenie postępowania faktem ogłoszenia upadłości [REDAKTOWANO]

Dowód:

- wniosek o podjęcie postępowania -k. 82
- postanowienie z dn. [REDAKTOWANO] r. o podjęciu zawieszono postępowania -k. 84
- zobowiązanie sądu z dn. [REDAKTOWANO] - k. 85
- zwrotne potwierdzenie odbioru zarządzenia - k. 86-87
- postanowienie z dnia [REDAKTOWANO] o zawieszeniu postępowania - k. 88-90
- dowód doreczenia postanowienia z dnia [REDAKTOWANO] k. 92-93
- zeznania [REDAKTOWANO] - k. 157-160, k. 427-430

W dniu [REDAKTOWANO] r. radca prawny [REDAKTOWANO] nadał w urzędzie pocztowym przesyłkę, zawierającą pismo procesowe, w którym wnosi o podjęcie postępowania zawieszono w sprawie. Radca prawny nie wykonał zobowiązania nałożonego przez Sąd w piśmie z dnia [REDAKTOWANO]. Postanowieniem z dnia [REDAKTOWANO] r. Sąd umorzył postępowanie w sprawie. W uzasadnieniu postanowienia sąd wyjaśnił, że wniosek o podjęcie zawieszono postępowania nie mógł wywrzeć skutku, albowiem pełnomocnik nie wykonał zobowiązania, jakie legło u podstaw zawieszenia postępowania. W ocenie Sądu w sprawie nadal zachodzą przeszkody, które uniemożliwiają nadanie sprawie biegu. Postanowienie to, wysłane na adres kancelarii radcy prawnego [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] zostało doręczone w dniu [REDAKTOWANO]. Na postanowienie to r.pr. [REDAKTOWANO] złożył w dn. [REDAKTOWANO] zażalenie. Na wezwanie Sądu uiszczył również z własnych środków opłatę od zażalenia w kwocie [REDAKTOWANO]

Radca prawny nie poinformował wówczas pokrzywdzonej o umorzeniu postępowania postanowieniem sądu z dn. [REDAKTOWANO] ani o wniesieniu zażalenia na to postanowienie.

Umowa o świadczenie starej obsługi prawnej Oddziału pokrzywdzonej w [REDAKTOWANO] przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] uległa rozwiązaniu z dniem [REDAKTOWANO], na skutek wypowiedzenia tej umowy przez pokrzywdzoną.

Postanowienie z dnia [REDAKTOWANO] zostało przez radcę prawnego przedłożone pokrzywdzonej w dniu [REDAKTOWANO] r. Radca prawny oświadczył kierownikowi [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] w [REDAKTOWANO] że miał zamiar wykonać zarządzenie Sądu [REDAKTOWANO] z dnia [REDAKTOWANO] po odwieszeniu przez Sąd postępowania w sprawie. Po stronie pokrzywdzonej nie było przeszkód do wykonania zobowiązania Sądu z dnia [REDAKTOWANO] w terminie. Pismem z dnia [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] dyrektor [REDAKTOWANO] poinformował Sąd [REDAKTOWANO] o tym, że w dniu [REDAKTOWANO] wygasło pełnomocnictwo udzielone w sprawie radcy prawnemu [REDAKTOWANO] przedłożył pełnomocnictwo udzielone nowemu pełnomocnikowi oraz zażądał doręczenia pism w sprawie na adres [REDAKTOWANO]

Dowód:

- postanowienie z dnia 1 [REDAKTOWANO] - k. 102
- potwierdzenie odbioru postanowienia z dn. [REDAKTOWANO]

- zażalenie z dnia [REDAKTOWANE] - k. 105-109
- wezwanie Sądu [REDAKTOWANE] z dn. [REDAKTOWANE] o uiszczenia opłaty od zażalenia - k. 111,
- dowód przelewu opłaty od zażalenia - k. 114
- zeznania [REDAKTOWANE] - k. 157-160, k. 427-430
- pismo dyrektora [REDAKTOWANE] dnia [REDAKTOWANE] - k. 116
- pismo pokrzywdzonej z dnia [REDAKTOWANE]
- wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego - k. 3-4

Sąd [REDAKTOWANE] postanowieniem z dnia [REDAKTOWANE] oddalił zażalenie złożone przez obwinionego. Sąd [REDAKTOWANE] zauważył, że całość argumentacji zażalenia sprowadziła się do zarzutu dotyczącego zaniechania przez Sąd [REDAKTOWANE] instancji badania trafności przesłanek zawieszenia postępowania i ich uprzedniej weryfikacji przed umorzeniem postępowania. Zarzut ten Sąd [REDAKTOWANE] uznał za nietrafny. Wskazał, że kwestia obowiązku badania przyczyn zawieszania postępowania przed umorzeniem postępowania była wielokrotnie poruszana przez Sąd Najwyższy. O ile początkowo uznawano, że sąd ma obowiązek przeprowadzenia takiego postępowania, to linię orzeczniczą w tym zakresie zmieniło postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1998 r. (sygn. akt II CKN 713/98), w którym Sąd doszedł do wniosku, że umarzając postępowanie zawieszone z przyczyn wymienionych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., sąd nie bada czy przyczyna wskazana w postanowieniu sądu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała. Pogląd ten, prezentowany również w późniejszym orzecznictwie, uzasadniano kategorycznym brzmieniem przepisu art. 182 k.p.c. „sąd umarza postępowanie”, zasadą związania sądu postanowieniem o zawieszeniu (art. 365 k.p.c.) oraz zmianą modelu postępowania cywilnego, polegającą na przywróceniu mu cech prawdziwej kontradyktoryjności, opartej na aktywności stron, które powinny same pilnować swoich interesów procesowych, a nie być wyręczane przez sąd. Powołując się na aktualną linię orzeczniczą Sądu Najwyższego, Sąd [REDAKTOWANE] uznał za prawidłowe i nie naruszające art. 182 § 1 k.p.c. umorzenie przez Sąd [REDAKTOWANE] postępowania, po upływie roku od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu w oparciu o art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., bez badania trafności podstawy zawieszenia. Sąd podkreślił, że sam fakt złożenia wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania, czy jakakolwiek aktywność strony procesu, wykazywana w okresie jednego roku od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu, nie niweluje skutku jaki niesie za sobą upływ rocznego terminu w postaci umorzenia postępowania. Wg Sądu [REDAKTOWANE] wniosek złożony przez obwinionego w imieniu [REDAKTOWANE] o podjęcie zawieszzonego postępowania, zgłoszony bez jednoczesnego usunięcia przeszkód do nauania sprawie biegu, nie przerwał biegu rocznego terminu do umorzenia postępowania, o którym mowa w zdaniu pierwszym art. 182 § 1 k.p.c.

Dowód:

- postanowienie Sądu [REDAKTOWANE] dnia [REDAKTOWANE] k. 119-122

Pokrzywdzona nie wystąpiła z nowym powództwem przeciw [REDAKTOWANE] o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną lub uznanie jej za nieważną.

W związku z umorzeniem postępowania dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu. Pokrzywdzona nie wniosła również skargi kasacyjnej na postanowienie Sądu [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE]

Wniesienie skargi sugerował radca prawny [REDAKTOWANE] jednak analiza prawna dokumentów w sprawie doprowadziła pokrzywdzoną do wniosku o bezzasadności wnoszenia skargi kasacyjnej. Wniesienie skargi naraziłoby pokrzywdzoną, w jej ocenie, na dalsze straty w postaci wysokiej opłaty sądowej od skargi, wobec oczywistej bezzasadności skargi kasacyjnej.

Dowód:

- zeznania [REDAKTOWANE] k. 157-160, k. 427-430

- pismo pokrzywdzonej [REDAKTOWANE] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego - k. 3-4
- opinia prawna [REDAKTOWANE] k. 441-450
- opinia z dnia [REDAKTOWANE] k. 453

Pokrzywdzona w [REDAKTOWANE] wezwała r.pr. [REDAKTOWANE] do zapłaty odszkodowania, wezwanie to pozostało bez reakcji. Na początku [REDAKTOWANE] roku pokrzywdzona wystąpiła w stosunku do [REDAKTOWANE] z zawiadomieniem do próby ugodowej, jednak postępowanie w tej sprawie nie zakończyło się zawarciem ugody.

Dowód:

- zeznania [REDAKTOWANE] k. 157-160, k. 427-430

Radca Prawny [REDAKTOWANE] nie przyznał się do postawionego mu zarzutu i odmówił złożenia wyjaśnień, zarówno w toku dochodzenia, jak i przed Sądem Dyscyplinarnym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Zgromadzony w postępowaniu materiał dowodowy, w szczególności dokumenty wymienione w opisanym stanie faktycznym, w ocenie Sądu, stanowiły podstawę do uznania, iż obwiniony popełnił czyn zarzucony we wniosku o ukaranie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy nie budził wątpliwości, bowiem wynikał przede wszystkim z dokumentów, w postaci orzeczeń sądów oraz pism procesowych radcy prawnego - bezspornie obwiniony nie wykonał zobowiązania Sądu [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] w sprawie o sygn. akt [REDAKTOWANE], w wyniku czego Sąd ten postępowanie zawiesił. Następnie radca prawny, w ostatnim dniu upływu rocznego terminu zawieszenia postępowania, złożył wniosek o jego podjęcie, lecz nie wykonał zobowiązania Sądu, które to zaniechanie legło u podstaw zawieszenia postępowania. Konsekwencją zaniechania obwinionego było prawomocne umorzenie postępowania. W ocenie Sądu Dyscyplinarnego, zaniechanie radcy prawnego stanowiło przewinienie dyscyplinarne, bowiem było zachowaniem pozbawionym przymiotu staranności i profesjonalnego charakteru. Obwiniony bowiem nie wykonał zobowiązania Sądu, w sytuacji, gdy nie zachodziły jakiegokolwiek przeszkody do jego realizacji, a nadto jego wykonanie nie wymagało podjęcia skomplikowanych i pracochłonnych czynności. Radca prawny nie zakwestionował również podstaw zawieszenia postępowania, co stanowiłoby wyraz dezaprobaty dla przyjętego stanowiska sądu w zakresie konieczności wskazania aktualnego stanowiska powoda, w związku z modyfikacjami żądania zgłoszonego w postępowaniu. Jeżeli bowiem obwiniony nie zgadzał się z poglądem Sądu, działając z należytą starannością powinien był zaskarżyć zawieszenie postępowania. Ponadto obwiniony miał rok czasu na złożenie wniosku o podjęcie postępowania wraz z wykonaniem zobowiązania, a wniosek w tym zakresie złożył dopiero w ostatnim dniu upływu terminu. Niniejsze zachowanie radcy prawnego nie było poparte zgodą pokrzywdzonej (reprezentowanego powoda). Żaden z dowodów przeprowadzonych w ramach niniejszego postępowania nie daje podstaw do takiego ustalenia, a wręcz przeciwnie, brak wiedzy pokrzywdzonej o umorzeniu postępowania świadczy, iż nie wyrażała zgody na zaniechanie wykonania zobowiązania. Niniejsze wynika również z zachowania obwinionego, które miało miejsce po wydaniu postanowienia o umorzeniu postępowania, a mianowicie dokonanie samodzielnie opłaty od zażalenia, bez zwrócenia się o jej uiszczenie do pokrzywdzonej. Wobec tych faktów, Sąd Dyscyplinarny nie miał wątpliwości, iż niewykonanie zobowiązania było samodzielną decyzją obwinionego, nie zaś zaakceptowaną przez pokrzywdzoną taktyką działania. Ustalenia te potwierdzają zeznania świadków [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] pracowników pokrzywdzonej.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego usprawiedliwieniem, czy też okolicznością wyłączającą przypisanie obwinionemu deliktu dyscyplinarnego, nie mogły być różne stanowiska prezentowane przez Sąd Najwyższy w zakresie obowiązku badania przez Sąd przed umorzeniem postępowania, zasadności podstaw jego zawieszania. Radca prawny bowiem powinien liczyć się z możliwością, iż sąd rozpoznający sprawę może podzielić pogląd przeciwny, tj. niekorzystny dla reprezentowanej przez niego strony. Tym bardziej, iż obwiniony nie zakwestionował podstaw zawieszenia przedmiotowego postępowania.

Mając na względzie powyższe ustalenia, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż obwiniony naruszył obowiązek radcy prawnego wykonywania zawodu ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, jak i należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.11.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wymierzając za ten czyn karę, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał za odpowiednią w tym przypadku karę przewidzianą w art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, tj. karę nagany. W ocenie Sądu orzeczona kara odpowiada zarówno stopniowi winy przy popełnieniu czynu, społecznej szkodliwości czynu, jak również spowoduje osiągnięcie odpowiednich celów zapobiegawczych i wychowawczych. Na korzyść obwinionego uwzględniono jego dotychczasową niekaralność za przewinienie dyscyplinarne.

Jednocześnie należy wskazać, iż uznanie winy obwinionego, nie przesądza o poniesieniu przez pokrzywdzoną szkody. Do kognicji Sądu Dyscyplinarnego nie należała bowiem ocena szans powodzenia powództwa, ani treść orzeczenia sądu kończącego postępowanie, w sytuacji umorzenia postępowania z przyczyn formalnych. W warunkach niniejszej sprawy rozpatrywaniu podlegałaby kwestia, czy czynności opisane w pozwie zostały zdziałane z pokrzywdzeniem powoda (██████████) a więc oceny czy wartość hipotek obciążających nieruchomości, których obowiązek spłaty przejął na siebie obdarowany (pозwany) ██████████, przenosi wartość rynkową nieruchomości, a także czy ██████████ kontynuując wszczętą przez siebie egzekucję i kierując ją do przedmiotowych nieruchomości uzyskałaby zaspokojenie swojej wierzytelności, nie pomijając w tej ocenie w jaki konkretnie sposób, w jakiej kolejności i w jakiej wysokości ██████████ jako wierzyciel pauliański i wszyscy wierzyciele hipoteczni byłiby zaspokojeni. Jak wynika z ustaleń faktycznych, wierzytelności pokrzywdzonej uznane w kategorii ██████████ nie zostaną w ogóle zaspokojone. Syndyk masy upadłości ██████████ nie przewiduje bowiem możliwości jakiegokolwiek zaspokojenia wierzytelności uznanych w ██████████ kategorii.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na dokumentach i zeznaniach świadków, których wiarygodność nie budziła wątpliwości. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oddalił wniosek obwinionego z informacji ██████████ o łącznej kwocie zobowiązań ██████████ i zabezpieczenia wierzytelności pokrzywdzonej na okoliczność ustalenia faktów, które mogą być podstawą do podjęcia decyzji o nieuzupełnieniu braków formalnych pozwu, którego umorzenie stanowi podstawę niniejszego postępowania, bowiem okoliczność, która ma być udowodniona, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kierował się ustawową zasadą, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Koszty postępowania dyscyplinarnego

mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość określa, w drodze uchwały, Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na względzie przeciętne koszty postępowania (art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych). Zgodnie z § 1 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określa się w formie opłaty wynoszącej od 500,00 zł do 3.000,00 zł - w postępowaniu przed okręgowym sądem dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym I instancji. Kwota kosztów postępowania, którą obciążono obwinionego mieści się w wysokości opłaty wskazanej uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych. Ustalając wysokość tej opłaty Okręgowy Sąd Dyscyplinarny brał pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw oraz rodzaj i stopień zawichości sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w orzeczeniu.

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Andrzej Szymon

Pełny Prokurator

gpk

